

ostyával ezt mondta „Ime az Isten báránya”. Az áldozás és az áldoztatás szertartása nem változott. Kisebbségi változások vannak azonban a római misekánonban. Először is az átváltoztatás szavait úgy módosították, hogy mind a négy kánonban azonosak legyenek. A római kánon imáinak a zárójelét „Per Christum Dominum Nostrum” zárójelbe tették, aki akarja elhagyhatja. Mind a „Communicantes” mind a „Nobis quoque” imában csak a biblikus nevű szentekről, az elsőt tehát a szentséges Istenanyáról, Szent Józsefről, Szent Péter, Pál és András apostolokról, a másodikban pedig Keresztelő Szent Jánosról, Szent István első vértanúról, Szent Mátyás és Barnabás apostolról kell megemlékezni, a többi eddig felsorolt szentnek a neve zárójelbe került, vagyis e nevek elhagyhatók. Így a római kánon is egységesebb lett. Ami az olvasmányokat illeti — az ószövetségi szent könyvekből is sok rész kap helyet a liturgiában, az evangéliumot ugyanis két olvasmány előzi meg és az első mindig az ószövetségi szentírásból lesz. Vasárnap a szentbeszéd kötelező, hétköznap ajánlatos. Természetesen ez a népmisére vonatkozik. Amikor a pap a nép bekapcsolódása nélkül, vagy szükség esetén teljesen egyedül misézik, a szertartások és szövegek ennek megfelelően módosulnak.

ÚJ EGYHÁZI NAPTÁR

Máj. 9-én jelent meg VI. Pál pápa „Mysterii Paschalis” kezdetű **motu proprio** kiadott apostoli levele. Ezzel a katolikus egyház feje bevezeti az egyházi év és a római katolikus egyházi naptár-reformját. A pápa reformrendeletének 1970. jan. 1-én lépnek életbe.

A reform lényegét így foglalhatjuk össze: az egyházi év eddigi beosztását lényegében meghagyták, de a Krisztus-misztérium központi jellegét jobban kidomborították. A húsvét változó ünnep maradt annak ellenére, hogy VI. Pál pápával és Athenagoras ökömenikus pátriárkával együtt számos egyházfő kívánja e probléma megoldását. E megoldás csak több év után várható. Főként az ortodox egyház egyetemes zsinatának a döntését kell majd figyelembe venni. Az ortodoxia ugyanis egyetemes zsinatán tárgyalni kívánja a húsvét rögzítésének a problémáját. A nagyböjtöt bevezető, „septuagesima” időszak az egyházi évből eltűnt, a húsvéti időszak is csak pünkösd ünnepéig tart. A vasárnapok tekintélye is megnövekedett, amennyiben a vasárnap liturgiáját csak a legnagyobb ünnepek liturgiája szoríthatja ki.

A szentek ünnepeinek a számát jelentősen csökkentették. Pl. eddig májusban 22 szentnek az ünnepét ülte meg liturgiájában a római katolikus egyház, a naptárreform életbelépése után viszont csak 5 szentnek lesz emléknapja. Az új naptárba csak azoknak a szenteknek az ünnepét, ill. kötelező vagy szabad megemlékezését vették fel, akiknek létezését mindenféle legendától függetlenül a történettudomány igazolni tudta. Mintegy 30 azoknak az eddigi naptárban jelölt szenteknek a száma, akikről az új naptárban említés

sem történik. Az egész egyházban használatos egyetemes naptárba csak azoknak a szenteknek a nevét vették fel, akik időben és térben a keresztény életszentség minden típusát képviselik. Az új naptár 25 római, 37 olasz, 16 francia, és 11 spanyol szentről emlékezik meg, és a japán, a kanadai, az ugandai, az óceániai és a délamerikai egyházak vértanúi és szentjei is helyet kaptak az új naptárban. A püspöki karokra hárul a feladat, hogy az egyes egyházak sajátos ünnepeit meghatározzák.

Bár az új rend 1970. jan. 1-én életbe lép, követése csak akkor lesz kötelező, amikor az új misekönyv és az új breviárium is minden pap által beszerezhető lesz. Az 1970-es év liturgiai naptárát még úgy állítják össze, hogy mind a régi, mind az új rendet követni lehessen.

O. M.

A SZERZETESUJONCOK NEVELÉSE UGYÉBEN KIADOTT UTASÍTÁS *

Ennek bevezető része egyrészt kiemeli, hogy a zsinat tanítása szerint a szerzetes intézmény, bár nem alkotja a hierarchiai szervezet részét, mégis az egyház életének lényeges eleme és szentségének kifejezője, táplálója; másrészt a bevezető rámutat arra, hogy a zsinat a rendek reformját is előírta, ez pedig a szerzetesek életét szabályozó törvények módosítását is megkívánja. A reformokat az egyes rendekben a legfőbb törvényhozó testület, a nagykáptalan határozza meg. Új törvények is szükségesek, de korunkban akkora a fejlődés és annyi a változás, hogy nem lehet „a priori” megállapítani, hogy mi fog beválni, milyen előírásoknak lesz igazi haszna. A szerzetesek ügyeit intéző római kongregáció a rendek reformkáptalanjai részéről beérkezett javaslatok és a rendfőnökök uniójának az előterjesztése alapján úgy döntött, hogy a szerzetesujoncok nevelését szabályozó egyházi előírásokon kiserletképpen változtat.

A kongregáció utasításának két része van. Az első rész azokat az alapelveket foglalja magában, amelyek szerint a második részben található normákat meghatározzák. A z e l s ő r é s z először is leszögezi, hogy az utasítás bő teret enged az egyes rendeknek, hogy az új normákat sajátos körülményüknek megfelelően alkalmazzák. Az egyházban női és férfirendek működnek, ezek vagy a szemlélődésnek élnek, vagy apostolkodnak. Tehát másként kell nevelni a női rendek fiataljait, mint a férfirendekét, és másképpen azokat,

* *Sacrae Congregationis pro Religiosis et Institutis saecularibus, Instructio de accommodatione renovatione institutionis ad vitam religiosam ducendam.* (Az instrukció latin szövegének kezdőszavai: „Renovationis causam...”)